

**‘Damiaan, De definitieve biografie’ (Hilde Eynikel) :
Als melaatse – Het afscheid**

Hoofdstuk 21: Nunc Dimittis, pagina 350-351

Op de dinsdag van de Goede Week, hees Dutton de vlaggen van alle begrafenisverenigingen halve mast. Hij was net leden uit elk van de vier groepen aan het kiezen om hen een speciale taak te geven, toen Wendelin overnam. De kist was in de kerk, dus kwam er geen lijkwagen aan te pas. Zes haole?melaatsen zouden de kist naar het graf dragen. Dutton en Conrardy waren geschokt over de nieuwe wind die nu al blies.

Moeder en zuster Vincent brachten de valide vrouwen en meisjes. Zuster Leopoldina bleef bij de zieken. De Homemeisjes droegen zwarte sjaals rond het middel en hadden zwarte cr pe op hun hoed en gingen op de hen voorbehouden eerste rijen in de kerk zitten. De jongens zaten meer naar achter. Damiaans fanfare begon "Musz ich denn" te spelen, maar dit werd snel stopgezet, want Wendelin wilde alleen rouwmuziek horen uit respect voor de overledene.

Wendelin droeg de mis op. Conrardy assisteerde hem. Het koor zong mooi. Vele mensen weenden. De kandelaars waren klein, maar gaven licht en het baarkleed zag er niet zo goedkoop uit. Het viel niet op dat er geen kruis op geborduurd was.

Na de mis vormde zich de droevigste processie die Zuster Vincent ooit zag. De lamme leunde op zijn stok en leidde zo de blinde. Voorop stapte een man met een groot kruis, daarna volgden de muzikanten en alle leden van alle begrafenisverenigingen, gevolgd door de zusters en hun zwarte groep. Britten, Ieren, een Pool, Amerikanen droegen de kist. Ze fronsten, trachtten niet te wenen. Na de kist volgden de twee priesters, de twee broeders en de jongens, want zij waren de hoofdrouwers.

Bij het graf legden de muzikanten hun instrument neer. Sommigen klommen in de pandanboom, waaronder Damiaan eeuwig wilde rusten. Hij lag naast het meisje, dat schrik van het donker had.